

PR
OST
OR

Johanna Sebaüerová

Mizíme

Přeložila Michaela Škultěty

•

•

•

•

•

•

•

P R
O S T
O R

Johanna Sebauerová

**P R
O S T
O R**

Johanna Sebauerová

Mizíme

Přeložila Michaela Škultéty

Praha, 2025

**P R
O S T
O R**

Knihu finančně podpořilo
Ministerstvo kultury České republiky

MINISTERSTVO
KULTURY

© 2023 DuMont Buchverlag, Köln
Original German title: „Nincshof“
Translation © Michaela Škultéty 2025
Czech edition © PROSTOR 2025

ISBN 978-80-7260-634-4

Na úvod

Nincshof je vesnice. Na první pohled, ostatně jako každá vesnice, nijak výjimečná. Na druhý pohled, ostatně jako každá vesnice, jedinečná. Tam, kde se dnes nalézá východní cíp Rakouska a kde můžete za velmi jasných dnů v dálce zahlédnout poslední zbytky Alp, jak se naposledy zvedají k nebi. Tam, kde výhled neruší žádná vyvýšenina a obzor se rozprostírá široce a táhle, nedaleko Neziderského jezera, slané šedohnědé louže, přímo u Hanságského kanálu, líné stružky vyznačující hranici s Maďarskem, se uprostřed rákosí krčí Nincshof. Pár uliček, několik domů, vinice, okurková pole a všude kolem spousta ničeho.

V zimě vítr fičí přes beztvarou bílošedou pustinu tohoto rovinatého kraje a přináší s sebou chlad, o němž se traduje, že už leckoho připravil o zrak. V létě je vzduch těžký a hustý jako lepidlo na tapety, jen sbory cvrčků ho prolamují svým zpěvem. Kdo se v Nincshofu ocitne, ocitne se tam záměrně. Náhoda by si nikdy netroufla přivést sem někoho jen tak, ani kdyby to tak – jako v tomto příběhu – vypadalo.

Proč je to vesnice jako každá jiná, není těžké vypovědět. Mají tu kostel, hospodu s výčepním pultem z tmavého masivního dřeva a pekárnu, kde vždycky o polední přestávce zatáhnou výlohu krajkovými záclonkami, do nichž se za ty roky vpil sytě žlutý nádech. Živí obývají jednopatrové domy s bílými, máslově

žlutými a světle modrými fasádami. Mrtví odpočívají na zarostlém hřbitově pod starými kaštany. Mezi živými v domech a mrtvými na hřbitově se, jako v každé vesnici, vznášejí pár svatých, pár hrdinek, pár hrdinů a pár legend.

Že tahle vesnice není jako každá jiná, pozná jen ten, kdo přijde blíž. Přiloží ucho ke dveřím a zaposlouchá se do tónu řeči, který zní jinak než v okolních vesnicích. Jenom maličko jinak. Kdo se Nincshofanům a především Nincshofankám zahledí dlouze, opravdu dlouze do tváří, zjistí, že jsou to výjimečné tváře. Jenom maličko výjimečné. Ne natolik, abyste na ně mohli přísně ukázat prstem a říct: „Podívejte! Mají delší nosy, průzračnější oči a širší ústa.“ Výjimečné je to, co se za těmi tvářemi skrývá. Velmi obtížně se to popisuje někomu, kdo v Nincshofu nikdy nebyl.

Že tahle vesnice není jako každá jiná, souvisí také s tím – a tady by mohla začít možná nejdůležitější místní legenda – že kdysi bývala ostatním vesnicím podobná ještě mnohem méně. Jak přesně to s ní tehdy bylo a jestli se vůbec něco odehrálo, to dnes, jak už to u dobrých legend bývá, ví jen málokdo s jistotou. Na tom ostatně, jak to u dobrých legend bývá, ani nezáleží. Mnohem důležitější je, že ti, kdo chtějí, se o to mohou přít a – co je možná ze všeho nejdůležitější – mohou o tom snít. Byť z Nincshofu svárlivci a snílci už skoro zmizeli.

Skoro.

V této podivuhodné vesnici v nejzazším cípu Rakouska se zhruba před osmdesáti lety – a to není

legenda – za horké letní noci, kdy černou oblohu osvětlovaly blesky a hrom burácel tak, že okenice drnčely v pantech, v prasečím chlívku narodila Erna Rohdieblová. Šlo o porod natolik mučivý, že rodička, matka Erny Rohdieblové Euphelia, ve chvílích, kdy jí prudké křeče div nervaly tělo na kusy, už cítila vůni bohatých květů na zářivých loukách zászvětí. Půldruhého dne se její tělo zmítalo, ale to malé stvoření v něm se ani nepohnulo. S rozcuchanými vlasy a divokým pohledem bloudila matka Euphelia po dvoře jako náměsíčná a zoufale křičela. Příbuzní a sousedé, kteří přispěchali na pomoc, jí v tom nebránili. V Nincshofu tehdy neexistovalo mnoho pravidel, jednomu se však všichni podřizovali s železnou důsledností: Pokorně mlčet je třeba pouze před dvěma bytostmi – před milostivým Bohem a rodící ženskou.

Nesčetněkrát obešla matka Euphelia ve svém trýznivém šílenství dvůr, než se poddala vyčerpání a zhroutila se ve chlívku mezi dvě výkrmové prasnice. Nakonec, jako zázrakem, ležela přece jen ve slámě malá Erna Rohdieblová. Pokrytá bělavým povlakem a namodralá. Matka Euphelia s vypětím posledních sil vstala, zvedla ulepené novorozeně za tenoučké nožky a jemně ho plácla přes zadeček. Zachrčení, zabublání, pláč. Pak statečná bojovnice klesla zpátky do slámy, která už nebyla slámou, ale květinami – vonnými, barevnými a hebkými. Byla to babička Erny Rohdieblové Martha, kdo vzal vlhké děťátko do náruče a bledé matce jemně zavřel víčka.

V babiččině náruči vyrostlo novorozeně v batole, dívku, a nakonec v ženu. Pod jejím přísným pohledem procházela dny a učila se životu. S jejími záhadnými pohádkami, tiše šeptanými do temného pokoje, vklouzávala do noci a učila se snít. Babiččiny pohádky na dobrou noc byly fantastičtější než cokoli, co malá Erna Rohdieblová znala. Dlouho si myslela, že je to tím, že tyto příběhy z babičky, té mlčenlivé ženy, vycházely pouze zřídka, a právě proto byly něčím výjimečným, stejně jako noci plné snů, které po nich následovaly. Teprve později v životě, totiž právě v onom létě, kdy se odehrál následující příběh, si Erna Rohdieblová měla uvědomit, že důvod byl jiný. Babička Marta byla totiž až do onoho léta posledním velkým snílkem z Nincshofu.

Následující příběh začíná prvním dnem jednoho docela nedávného června. Dnem, kdy léto ještě oficiálně nezačalo, přesto se však rozhodlo, jaké léto to bude. Nincshofská léta se obvykle navzájem podobala jako jedno rákosové stéblo druhému. Všechna byla podobně horká, spalující a lenivá. Léto, které začalo onoho prvního červnového dne, mělo být jiné. *Nezapomenutelné*, řekli by lidé, kteří tomu nerozumějí. Kteří si dokonce myslí, že hodnotu má jen to, co si pamatujeme.

Červen

Bylo to tedy první červnový den, když příběh začal, a jak to tak bývá, mystično počátku zprvu všem, kdo byli jeho součástí, zastřelo jakékoli tušení toho, co přijde. V zahrádce za domem v Urbariální uličce číslo pět poklidně seděla Erna Rohdieblová, vyškrabovala si špičkou nože zpod nehtů zbytky marmelády z pusztafiků a myslela, poněkud kajícně, na paní doktorku Waratnou.

„Cukrovka, paní Rohdieblová,“ prohlásila lékařka posledně, „cukrovka se diagnostikuje snadno.“

A Erna Rohdieblová na to nic neřekla, protože co už byste měli říkat, když vám vaše domácí lékařka vmete do obličeje něco takového? Když se na vás dívá přes okraj svých brýlí se zlatými obroučkami vyčítavě a takřka mírně zklamaně? Erna Rohdieblová mlčela, prikyvovala a dovolila té větě, ledabyle utroušené koutkem úst, aby ji připravila o nevinné ranní potěšení ze snídane. Přinejmenším dočasně. Nebylo to tak, že by Erna Rohdieblová po té diagnóze neudělala nic ke snížení rizika cukrovky. Nejprve jednoduše vynechala marmeládu, odvážně a zdrženlivě snídala samotnou žemli, jen s máslem, holou a smutnou. Sledovala, jak čerstvé ovoce tvoří červené pruhy, když ho vmíchávala do bílého jogurtu, vařila ovesné vločky na slizkou kaši a s odporem ji polykala, přičemž vzpomínala na po- myje ze zbytků jídla, které babička Martha kdysi dávno lila do žlabu prasatům. Dokonce ochutnala mandlovou

pastu, na niž pěla nadšené ódy její dcera Marianne. Tento odvážný počín skončil tak, že byla nucena ještě téhož dne mžourat do oslepujícího světla nad zubařským křeslem, zatímco jí znovu upevňovali korunku, která v mandlové pastě uvízla. Ale příliš se toho udělat nedalo, když si vlastní tělo danou zvyklost postupně osvojilo jako návyk a pak, během mnoha desetiletí, dokonce jako podmínku, bez níž nebylo ochotné absolvovat zbytek dne. Erna Rohdieblová si povzdechla. Marmeláda se v ranním slunci vlhce třpytila.

Přišel první červnový den a zdálo se, že bude krásný. Navzdory své neposkvrněnosti byl nestydatě horký. Unavený větřík od jezera přinášel do Nincshofu pach bahna. V koruně ořešáku trylkovala modřinka. Nad skromným kouskem trávníku poletovali dva motýli. Kdo měl to mimořádné potěšení zažít červen v Nincshofu, ten byl obdarován opravdu výjimečným štěstím. Vzduch byl v tuhle roční dobu teplý a den za dnem obtěžkanější vůní akácií, pivoňek, levandule, bzučením cvrčků, slunéček sedmítečných, čmeláků a přemírou veselí zpěvných ptáků všeho druhu. A jako kdyby se na tom tajně domluvily, keře stále více bujely, stromy natahovaly koruny o trošičku, a ještě o další trošičku výš, hrdé jako herci připravení odehrát důležitý kus.

Erna Rohdieblová si vsunula špičku nože s vyškrábanou marmeládou mezi rty. Na druhé straně domu zaskřípěla zahradní branka.

„Erno!“ ozval se pronikavý hlas.

O jeho majitelce nemohlo být pochyb. Okolo celého Neziderského jezera, pravděpodobně až daleko za maďarskou hranicí byste druhý takový nenašli. Kdykoli Ernu Rohdieblovou zaskočil, projel jí celým tělem až nahoru do levé stoličky, kde od toho maléru s mandlovou pastou dřímala bolest, kterou dokázal probudit pouze tento hlas.

Frederika Liebzipfelová bydlela o pár domů dál, a protože také ona brzy přišla o manžela, dělala už dobrých deset let Erně Rohdieblové doprovod, když se šlo na hřbitov zalévat. Teď vešla do zahrady, následována Erninou přímou sousedkou Arminou Karnelliovou. Obě dámy měly kolem boků omotaná para. Přes kulatá břicha a bujná poprsí se napínaly pestrobarevné plavky. Frederika Liebzipfelová měla na hlavě slamák. Armině Karnelliové se na levém rameni houpala velká plážová taška, pod pravým podpažím svírala dvě pěnové plavecké nudle.

„Ty ještě nejsi připravená?“ zeptala se Frederika Liebzipfelová a založila si ruce v bok.

„Připravená na co?“ opáčila Erna Rohdieblová a pomalu se zvedla ze zahradní židle.

„Na co?“ Frederika Liebzipfelová si pobaveně odfrkla. „Fetzi konečně napustila bazén. Jdeme ho otestovat.“

Na jejím levém lalůčku zahlédla Erna Rohdieblová cosi, co identifikovala jako zbytky chvatně rozetřeného opalovacího krému. Na tuto událost, na niž se obě dámy očividně velmi pečlivě připravily, Erna Rohdieblová pozvánku nedostala.

Fetzi Erlangerová zjevně dosud nestrávila vtípek pronesený u stolu s občerstvením na poslední hasičské slavnosti, vtípek, který mířil na její švestkový koláč. Erna Rohdieblová tehdy jen tak mimochodem, se šibalským mrknutím podotkla, že koláč je jistě z hotové směsi, vlastně to měla být pochvala, jenže ona poznámka se bohužel od Fetzi Erlangerové odrazila a zůstala jí ležet v žaludku. Erna Rohdieblová už neměla příležitost nedorozumění vysvětlit, Fetzi Erlangerová se ve své ukřivděnosti dočista zasekla. Od toho incidentu vztah mezi oběma dámami ochladl. Sice se pozdravily, když se potkaly na ulici, ale neprohodily spolu už ani slovo a každá si šla svou cestou. Nedorozumění představovala v Nincshofu, vesnici, kde se všech pár set obyvatel navzájem znalo, obtížně splavné vody. V Erně Rohdieblové vzplál plamínek žárlivosti, ale jenom malý.

„Ne, já s vámi nejdu! Chlorovanou vodu zrovna moc nemusím.“

Byla to lež, ale jenom malá.

„Navíc toho musím udělat spoustu na zahradě.“

Frederika Liebzipfelová a Armina Karnelliová se rozhlédly. Také lži byly ve vesnici, jako byl Nincshof, obtížně splavné vody. V dalším přesvědčování oběma dámám zabránilo pouze jejich slušné vychování. Naštěstí.

„Tak my tedy jdeme, Erno. Měj se,“ řekly a zamířily k brance. Oblé zadnice se jim pod pestrými šátky pohupovaly ze strany na stranu.

Erna Rohdieblová klesla zpátky do plastové zahradní židle. Zakousla se do žemle s marmeládou a přejela dlaní po květinovém vzoru na voskovaném ubruse. Vedle talíře uvízl v kapce marmelády mravenec a zoufale mával nožičkami ve vzduchu. Erna Rohdieblová ho pozorovala, žvýkala a snažila se utřídit si myšlenky. Byl první den v červnu a léto dostalo směr.

V Nincshofu byl k většině pozemků přístup ze dvou stran. Jednak z té *oficiální*, zepředu, tedy z ulice, která byla v katastru nemovitostí uvedená jako adresa – šlo o hezký vchod s úhlednou fasádou a květinovými truhlíky – a potom druhý z jiné ulice, na opačném konci pozemku. Tudy kdysi vraty velkými jako vjezd do tunelu vjížděly traktory, kombajny a přívěsy pro koně. Tyto uličky sice údajně měly oficiální jména, ale nikdo nikdy neviděl důvod je používat. Místní těmto strohým, ryze účelovým uličkám říkali jednoduše *záhumenka*. A protože v Nincshofu znal každý každého a všichni věděli, kde kdo bydlí, bylo také vždycky jasné, o které *záhumence* je řeč, když o ní někdo mluvil. Obrovské vjezdy pro traktory z některých zadních uliček postupem let zmizely a nahradilo je zelené pletivo, živé ploty z tújí a garážová vrata.

Stejně tomu bylo i na pozemku Fetzi Erlangerové, před kterým nyní Erna Rohdieblová stála, dva dny poté, co její zahradu navštívily Frederika Liebzipfelová a Armina Karnelliová v plaveckých úborech. Cestou do pekařství Hagenrieder se najust rozhodla vzít to oklikou,

jen malou. Proč vlastně ne? Den byl tak krásný! Vzduch tak čistý! A navíc přece paní doktorka Waratná říkala něco o prospěšnosti pohybu, kvůli cholesterolu a zkor- natělým cévám. Dvě křižovatky, dvě odbočky, a teď, inu, teď tady stála a opatrně mžourala skrz větévky tují. Jako by si to tak přála sama náhoda, ta věčná šprýmařka.

V ranním slunci se třpytil blankytnou modří. Byl obrovský. Vinařův přívěs, ten velký zelený, s elektrickým sklápěním, byste do něj mohli potopit úplně celý. Erna Rohdieblová přistoupila blíž a odhrnula několik větviček. Na jedné straně skákací prkno, na druhé tma- vě modrý válec s krycí plachtou. Kolem dokola pečlivě zastřižený trávník připomínající zátěžový koberec. Vě- zela v živém plotu oběma rukama až po ramena, měkké břicho se tlačilo skrz pletivo. Bylo tohle možné? Upro- střed Nincshofu! Z rozjímání ji nakonec vytrhl chra- plavý zvuk motoru. O kus dál zahrulo do záhumenky auto. Prudce vytáhla hlavu z keře, vylovila si z řídkých vlasů jehličí a větvičky a pokračovala v oklice.

Se vzrušující směsicí smělosti a studu opustila Er- na Rohdieblová zadní uličku, do níž ji tak nečekaně za- vála náhoda. Hlavou jí vířily myšlenky. Málem by byla vkročila pod kola poštovního autobusu, který dvakrát denně přijížděl z hlavního města, kdyby na sebe hlasi- tým trubením neupozornil. Zcela mechanicky zamí- řila na hřbitov. Zcela mechanicky se opřela do kované brány, která se zmučeným skřípěním protestovala proti vetřelcům všeho druhu. Zcela mechanicky si vzala jed- nu z konví vyrovnaných vedle kamenného žlabu. Zcela

mechanicky ji naplnila vodou a nakonec zcela mechanicky zalila růže na hrobě babičky Marthy a macešky na hrobě svého chotě Ferdinanda. Že měla vlastně namířeno do pekárny, na to už dávno zapomněla. Jak by ta voda asi... Na kůži...? Možná by měla...? Možná jen jednou? Možná jen prstíček? Erně Rohdieblové se zatočila hlava. Odložila konev, posadila se na okraj hrobu a dívala se na drobné trsy trávy, které rostly ve spárách ledabyle vybetonované cestičky.

Její choť Ferdinand odjakživa tvrdil, že ví, jak správně utrácet peníze: totiž pokud možno vůbec. O bazénu na vlastní zahradě by ho ani nenapadlo přemýšlet. Kdyby se ho na to Erna Rohdieblová zeptala, zrudl by nad tím nerozumem vzteky, ale neřekl by nic. Trhavými pohyby by krájel svou klobásu, až by nůž skřípal o okraj talíře. Naskládal by nádoby do myčky s větším rachotem, než by bylo nutné. Zbytečně prudce by otevřel dveře na terasu a oddusál do své zeleninové zahrádky. Tam by si zapálil cigaretu, zhluboka by si potáhl a pak by s důrazným odfrknutím vyfoukl kouř tak, aby ho Erna Rohdieblová kuchyňským oknem slyšela. Potom by přecházel mezi keříky rajčat a hlávkovým salátem a kriticky by si zeleninu měřil. Energicky by pátral po plevelu a spěšně ho vytrhával, jako by snad býlí šířilo mimořádně nakažlivou nákazu, která v lidech vyvolává bláznivou představu, že musejí vlastnit bazén. Ernu Rohdieblovou až maličko zamrzelo, že mu to tehdy, když to bylo ještě možné, nikdy nenavrhl. Jistě by to byl zábavný den.

Když se teplým dopoledním sluncem vracela domů, pocítila náhle tlumený náraz. Erna Rohdieblová se zapotácela a v poslední chvíli se stačila chytit pouliční lampy. Zpoza rohu se až příliš rychle vynořila rekreační běžkyňe a vrazila do ní. Byla to vysoká, štíhlá žena. Zářivě tyrkysové sportovní oblečení, aerodynamické sluneční brýle, tenké kabely visící z uší, vrstvička potu po celém těle. Třpytila se.

„Promiňte,“ vydechla. „Neviděla jsem vás.“

Zastrčila si sluneční brýle do vlasů, vytáhla si kabel z jednoho ucha, chytila Ernu Rohdieblovou oběma rukama za ramena a vyhledala její pohled. Svraštila opálené čelo a tvářila se vážně.

„Omlouvám se. Jste v pořádku?“

Erna Rohdieblová chvatně přikývla. Žena jí chvíli hleděla do očí, jako by na něco čekala, ale pak se usmála, znovu si nasadila sluneční brýle a rozběhla se pryč. Plavý ohon jí přitom poskakoval sem a tam.

To byla ona. *Ta nová* z města. Před rokem koupili s rodinou starý mlýn na kraji obce a proměnili ho v obytnou škatuli. Strohou, s ostrými hranami a tak oslnivě bílou, že si člověk musel stínit oči, když šel kolem. Během přestavby se o tom hodně mluvilo. Všichni o *těch nových* něco zaslechli, donesli to k hostinské a s pomocí pusztafikové pálenky, nejlepší malty na cihly z polopravd, přetvořili v divoké fámy. Jsou slavní, nahore ve městě, tvrdil jeden. Ona je herečka, říkal druhý. Ta obrovská ohrada vedle domu je pro koně. Chtějí si totiž otevřít jezdeckou školu pro boháče, mudroval třetí.

Před několika týdny se konečně nastěhovali. Běžkyňe, její muž, její dcera. Erna Rohdieblová se s nimi ještě nesetkala. Pouze Frederika Liebzipfelová běžkyňi jednou potkala cestou do pekárny a pak Erně Rohdieblové vyprávěla, že ji ta ženská ani nepozdravila. Frederika Liebzipfelová neustále narážela na lidi, kteří nezdravili.

Zpátky v Urbariální uličce číslo pět už Erna Rohdieblová na bazén téměř nemyslela. Postavila na plotnu hrnec s vodou a hodila do něj pár brambor. V rádiu četla moderátorka regionální stanice nejnovější zprávy. Rekordní návštěvnost na koupališti u jezera, požár v truhlárně v jedné obci na jihu, zahájení výstavy keramičky ze Stoobu, městečka, které se svou keramikou proslavilo i daleko za hranicemi. Počasí mělo zůstat nadále slunečné, ke konci týdne se však očekávaly bouřky a vydatné deště. Podezřele všední počasí na nincshofské léto, které bylo pro Ernu Rohdieblovou, poněkud překvapenou vlastní zvědavostí, už teď o něco méně všední a mělo se stát ještě podstatně nevšednějším.

O několik dní později stála Erna Rohdieblová v uličce před svým domem a smetáčkem ometala z plotu třípytivé pavučiny, lesknoucí se ve slunci, když tu koutkem oka zahlédla, jak se k ní blíží pestrobarevná skvrna. Byla to Frederika Liebzipfelová, opět oděná do svého plážového úboru. Opět splývavé pareo kolem boků, slamák se širokou krempou, zářivě tyrkysové plavky.

Novinkou tentokrát byly plátěné sandály s korkovou podrážkou, které Frederice Liebzipfelové stlačily prsty tak pevně, až se překrývaly a zčervenaly.

„Zase do bazénu? Ale vždyť na odpoledne hlásí déšť,“ řekla Erna Rohdieblová.

Frederika Liebzipfelová zvedla oči k nebi a přidržela si obrovský slamák.

„Ale, třeba se to přežene.“

„Říkali v rádiu, že bude silná bouřka. Dokonce s kroupami,“ poznamenala Erna Rohdieblová a spustila ruku se smetáčkem.

„No jo, máš pravdu. Ideální to není,“ přikývla Frederika Liebzipfelová. „Ale víš jak, Erlangerovi zítra odletají do Turecka. Na čtrnáct dní. Takže dneska je poslední den, kdy si můžeme jít zaplavat.“

„Vážně?“

„Jo, jo. Dělají to přece každý rok. Dva týdny v červnu a dva týdny v srpnu. Tunisko, Kanárské ostrovy, naposled byli na severu. Okružní plavba na Špicberky. Kvůli půlnočnímu slunci. Nelíbilo se jim to. Moc drahé, moc světla. Ale víš jak,“ Frederika Liebzipfelová přistoupila k Erně Rohdieblové o krok blíž a tiše promluvila koutkem úst, „když na to člověk má.“ Zachichotala se zpod slamáku a s očekáváním se na Ernu Rohdieblovou zadívala.

Co Erna Rohdieblová Frederiku Liebzipfelovou znala, a že ji znala celý svůj život, byla Frederika přesně taková: soudila druhé, ale vždy přesně na hranici pouhého přátelského žertu, takže jí nikdy nešlo vyčítat

zlomyslnost. Její poznámky se však zároveň daly chápat jako pozvání připojit se, kdyby člověk chtěl. Ernu Rohdieblovou ty rozhovory máty. Proto se jednoho dne rozhodla, že se už do nich nebude pouštět.

„A Erlangerovi na to prostě mají,“ zkusila to Frederika Liebzipfelová znovu.

„Jo, to je možné,“ odpověděla Erna Rohdieblová stručně.

„Jinak by si takový obrovitánský bazén nemohli absolutně dovolit.“

„Jo, to jistě.“

„A našinec si něco takového užije jen výjimečně.“

Frederika Liebzipfelová chvíli čekala na odpověď, ale Erna Rohdieblová její naléhavý pohled ustála a neřekla nic. Frederika se tedy rozloučila a s látkou vlnící se kolem boků odkráčela Urbariální uličkou pryč.

O dva dny později si Erna Rohdieblová sbalila do tašky velkou osušku, koupací čepici a jablko. Ve sklepe vyhrabala starou čelovku, s níž kdysi její choť Ferdinand číhal na kunu, která mu ohlodávala sazenice rajčat a kálela mezi ředkvičky. Vtěsnala se do svých tmavomodrých plavek a oblékla si přes ně koupací plášť, který měl na prsou červenou výšivku Sluneční lázně Lutzmannsburg. Bez dalšího přemýšlení, aby si to náhodou nemohla rozmyslet, vyšla na terasu, popadla plastovou zahradní židli, přehodila si ji přes pravé rameno a vydala se teplou nocí, modrou jako inkoust, na svou misi.